

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 636/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného Advokátska kancelária S-lawyers s.r.o., Maróthyho 6, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-7Sa/47/2018 (aktuálne sp. zn. 18Sas/1/2025) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-7Sa/47/2018 (aktuálne sp. zn. 18Sas/1/2025) **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie v sume **2 500 eur**, ktoré **je** mu Správny súd v Bratislave **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Správny súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **949,17 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BA-7Sa/47/2018 (aktuálne sp. zn. 18Sas/1/2025). Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal správnenému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie 12 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal pôvodne Krajskému súdu v Bratislave žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej Sociálnej poisťovne – ústredia z 9. februára 2018, ktorá zamietla v celom rozsahu odvolanie sťažovateľa a potvrdila prvostupňové rozhodnutie z 25. mája 2017, ktorým prvostupňový správny orgán priznal sťažovateľovi invalidný dôchodok od 27. apríla 2015 v sume 196,80 eur mesačne a súčasne od 1. januára 2016 zvýšil sťažovateľovi invalidný dôchodok na sumu 197,80 eur mesačne a od 1. januára 2017 na sumu 201,80 eur mesačne.

3. Sťažovateľ podal 27. septembra 2023 predsedovi správneho súdu „sťažnosť pre nečinnosť“, keďže ku dňu podania tejto sťažnosti konajúci súd vykonal len ojedinelé úkony, a to zaslanie žaloby žalovanej na vyjadrenie (výzva z 18. augusta 2020). Na predmetnú výzvu odpovedala žalovaná podaním z 25. septembra 2020, ktoré zaslal sťažovateľovi, ktorý sa k uvedenému podaniu vyjadril 8. decembra 2020. Od 7. mája 2018 do 27. septembra 2023 teda konajúci súd vykonal len tieto dva úkony, t. j. po viac ako 5 rokoch nedošlo zo strany príslušného súdu reálne k žiadnej činnosti.

4. Ďalej poukazuje na predmet žaloby, ktorým je nárok sťažovateľa na invalidný dôchodok, o ktorý sa so žalovanou súdi už od roku 2012, keď mu tento zo strany žalovanej nebol priznaný vôbec a až po dlhoročných súdnych sporoch došlo 25. mája 2017 k vydaniu nových rozhodnutí žalovanej, resp. prvostupňového správneho orgánu o priznaní nároku sťažovateľovi na invalidný dôchodok. Keďže však sťažovateľ nesúhlasil ani s rozhodnutiami žalovanej z roku 2017, a to čo sa týka dátumu vzniku jeho nároku na invalidný dôchodok, ako ani výšky invalidného dôchodku, podal opäť proti žalovanej správnu žalobu. Spor medzi sťažovateľom a žalovanou o ten istý nárok – invalidný dôchodok sťažovateľa sa teda vedie od roku 2012: „Z uvedeného vyplýva, že práva sťažovateľa sú porušované konzistentne od roku 2012.“

5. Sťažnosť pre nečinnosť vybavila predsedníčka správneho súdu upovedomením o vybavení sťažnosti z 20. októbra 2023, z ktorého vyplýva, že na strane správneho súdu nedošlo k prietahom a, čo sa týka času, keď sa spis nachádzal na krajskom súde, postúpil sťažovateľovu sťažnosť pre nečinnosť krajskému súdu. Krajský súd 24. novembra 2023 vrátil sťažnosť pre nečinnosť správnenému súdu na vybavenie, pričom sa s touto sťažnosťou sám nijak nevysporiadal. S vrátenou sťažnosťou pre nečinnosť sa nijak nevysporiadal už ani správny súd.

6. Správny súd následne 14. decembra 2023 rozsudkom zamietol žalobu v celom rozsahu. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom z 29. novembra 2024 tak, že rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Správny súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti vo veci nerozhodol.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 636/2025-14 zo 6. novembra 2025 ju v celom rozsahu prijal na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že správny súd a predtým krajský súd boli nečinné, za 5 rokov konania vykonali len dva úkony. Od vrátenia veci najvyšším správnym súdom po vydaní rozsudku 29. novembra 2024 správny súd vo veci opätovne nerozhodol. Správny súd (ako aj krajský súd) týmto postupom porušil označené práva sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

9. Vec zo skutkového a ani z právneho hľadiska nevykazuje znaky mimoriadnej zložitosti. Sťažovateľovi a ani žalovanej nemožno pričítať podiel na celkovej dĺžke napadnutého konania a na nečinnosti konajúceho súdu. Ide pritom o vec hodnú osobitného zreteľa, keďže jej predmetom je nárok na invalidný dôchodok. Konajúci súd v podstate od 7. mája 2018 do 24. novembra 2023 (vydanie rozsudku), t. j. 5,5 roka, nekonal žiadnym spôsobom.

10. V ústavnej sťažnosti vymedzený skutkový stav, samotná dĺžka napadnutého konania v trvaní vyše 7 rokov v konaní o správnej žalobe a 14 rokov v konaní o nároku na invalidný dôchodok sťažovateľa, ale najmä viac ako 5,5-ročná nečinnosť súdu pri konaní v skutkovo a právne jednoduchej veci a vo veci hodnej osobitného zreteľa, kde ide o základné životné potreby sťažovateľa, a z toho vyplývajúci objektívny stav právnej neistoty sťažovateľa podľa jeho názoru spôsobujú, že boli porušené ním označené práva podľa ústavy a dohovoru. Uvedené okolnosti navyše odôvodňujú priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré by završilo ochranu sťažovateľom označených práv. Takéto rozhodnutie odôvodňujú aj vek a zdravotný stav sťažovateľa.

III.

Vyjadrenie správneho súdu

11. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagovala predsedníčka správneho súdu, ktorá v podaní sp. zn. 1SprV/346/2025 z 19. novembra 2025 poukázala na vyjadrenie zákonného sudcu. Zákonný sudca uviedol, že napadnuté konanie začalo doručením správnej žaloby 7. mája 2018 krajskému súdu. S účinnosťou od 1. júna 2023 prešiel výkon správneho súdnictva z krajských súdov na správne súdy. V sťažovateľovej veci správny súd rozsudkom sp. zn. Ba-7Sa/47/2018 zo 14. decembra 2023 správnu žalobu zamietol. O kasačnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 6Ssk/37/2024 z 29. novembra 2024, ktorým zrušil rozsudok správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie „z dôvodu porušenia procesných záruk spravodlivého rozhodnutia.“. Zákonnému sudcovi bola predmetná vec pridelená 8. januára 2025. V danej veci nebol neaktívny, vec začal procesne pripravovať na to, aby v nej mohol byť bez zbytočných prietahov čo najskôr oznámený termín verejného vyhlásenia rozsudku. Dňa 28. júla 2025 dal pokyn spisovej kancelárii, aby v zmysle

§ 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku oznámila na úradnej tabuli súdu, ako aj na webovej stránke súdu termín verejného vyhlásenia rozsudku vo veci sťažovateľa 30. septembra 2025. Predmetné oznámenie bolo zverejnené v ten istý deň, t. j. 28. júla 2025. Sťažovateľ bol 21. augusta 2025 v budove správneho súdu nahliadnuť osobne do súdneho spisu. Správny súd rozhodol rozsudkom 30. septembra 2025. Ústavnú sťažnosť podal sťažovateľ podaním zo 16. septembra 2025. Sťažovateľ tak v čase podania ústavnej sťažnosti vedel, že správny súd nie je nečinný a vo veci nariadil termín verejného vyhlásenia rozsudku. Uvedené mohol zistiť z úradnej tabule správneho súdu alebo z jeho webovej stránky, resp. zo samotného nahliadnutia do súdneho spisu 21. augusta 2025. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa považuje za účelovú. Nemožno súhlasiť s tvrdením o nečinnosti správneho súdu. Správny súd teda postupom v napadnutom konaní neporušil označené práva podľa ústavy a dohovoru.

12. S týmto vyjadrením zákonného sudcu sa predsedníčka správneho súdu v plnej miere stotožnila, pričom upriamila pozornosť na to, že správny súd má z celkového počtu 44 sudcovských miest obsadených len 39 miest sudcov, z ktorých je 34 aktívnych. Uvedená personálna situácia má nepochybne „zásadný“ vplyv na rýchlosť konania. Zároveň uviedla, že k 1. júnu 2023 správny súd prevzal 5 766 nerozhodnutých vecí zo správnych kolégií Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre.

13. Predsedníčka správneho súdu napokon uviedla, že zákonný sudca neudelil súhlas so zapožičaním predmetného spisu ústavnému súdu, „*keďže vo veci sú realizované úkony súvisiace s podanou kasačnou sťažnosťou žalobcu.*“.

14. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zasielať toto vyjadrenie sťažovateľovi na repliku, keďže obsahuje predovšetkým popis úkonov súdu, ktorý sťažovateľovi musí byť známy, a obranu, že správny súd prejednal vec bez zbytočných prietáhov, a to aj s odkazom na personálnu poddimenzovanosť správneho súdu a na celkový počet pridelených (prevzatých) spisov, ktorú ústavný súd konzistentne vo svojej judikatúre považuje za neakceptovateľnú.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

15. V súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní správneho súdu a sťažovateľa dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Pokiaľ ide o priebeh napadnutého konania, vychádzal z jeho vymedzenia v ústavnej sťažnosti sťažovateľa vzhľadom na to, že toto vymedzenie správny súd vo svojom vyjadrení nijako nespochybnil okrem tvrdenia, že z jeho strany nešlo o nečinnosť (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 25 Správneho súdneho poriadku a § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich zbytočné prietahy v súdnych konaniach vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním

veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

17. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

18. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci ústavný súd vychádzal z toho, že predmetom napadnutého konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného (Sociálna poisťovňa) na základe správnej žaloby sťažovateľa vo veci jeho invalidného dôchodku. Ústavný súd neidentifikoval prvky skutkovej ani právnej zložitosti veci. Predmetná vec je bežnou súčasťou rozhodovania správnych súdov v systéme správneho súdnictva. Z hľadiska významu veci pre sťažovateľa ide o privilegovaný typ konania, keďže v zmysle judikatúry ESLP je v prípadoch sociálneho zabezpečenia daná potreba osobitnej starostlivosti, a to aj vzhľadom na požiadavky efektívnosti a hospodárnosti a práva na prejednanie veci v primeranej lehote [Salomonsson proti Švédsku z 12. 11. 2002, bod 38, Schuler-Zraggen proti Švajčiarsku z 24. 6. 1993, bod 58 (vo veci invalidného dôchodku, pozn.)].

19. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania. Ústavný súd nezistil také správanie sťažovateľa, ktoré by prispelo k vzniku zbytočných prietáhov v napadnutom konaní.

20. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, je postup súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

21. Konanie v predmetnej veci začalo podaním správnej žaloby 7. mája 2018. Písomnú časť konania realizoval ešte krajský súd v priebehu augusta 2020 až decembra 2020, t. j. po vyše dvoch rokoch od podania správnej žaloby. Prvý rozsudok vo veci prijal už správny súd 14. decembra 2023, t. j. po 5 rokoch a 7 mesiacoch. Predmetný rozsudok zrušil najvyšší správny súd uznesením z 24. novembra 2024. Správny súd následne rozhodol druhým rozsudkom 30. septembra 2025, t. j. po 10 mesiacoch od rozhodnutia najvyšším správnym súdom. Správny súd odoslal súdny spis 21. novembra 2025 najvyššiemu správnemu súdu na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa. Vychádzajúc z uvedeného, možno konštatovať, že správny súd rozhodol prvým rozsudkom až

po 5 rokoch a 7 mesiacoch, čo možno považovať za ústavne neakceptovateľné trvanie napadnutého konania, a to aj vzhľadom na jeho privilegovaný predmet. Napokon aj po kasačnom rozhodnutí najvyššieho správneho súdu správny súd rozhodol druhým rozsudkom až po uplynutí ďalších 10 mesiacov, čo taktiež možno vnímať ako neefektívny postup správneho súdu. Ústavný súd pritom prihliadol aj na povahu správneho súdneho konania, keď správny súd nevykonáva dokazovanie, resp. nevykonáva dokazovanie v rozsahu ako všeobecný súd v sporovom konaní, keď zásadne vychádza zo skutkového stavu tak, ako ho zistili správne orgány.

22. Pokiaľ ide o odkaz správneho súdu na veľké množstvo pridelených vecí novo vzniknutému správne súdu, na nedostatok sudcov na správnom súde, ktorý možno vnímať ako obranu správneho súdu, ústavný súd uvedenú situáciu vníma a chápe, ale súčasne poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06, II. ÚS 481/2017). Rovnako tak uviedol, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017). Rovnaký záver vyplýva aj z judikatúry ESLP, v zmysle ktorej je na členských štátoch, aby organizovali svoje právne systémy takým spôsobom, aby zaručili rozhodnutie o veci v primeranej lehote, preto nadmerné pracovné zaťaženie nemožno vziať do úvahy (porov. *Vocaturu proti Taliansku*, rozhodnutie z 24. 5. 1991, séria A, č. 206-C, bod 17; *Cappello proti Taliansku*, rozhodnutie z 27. 2. 1992, séria A, č. 230-F, bod 17; sťažnosť vo veci *Bieliński proti Poľsku*, č. 48762/19, rozhodnutie z 21. 7. 2022, bod 46).

23. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že správny súd bol v napadnutom konaní pri rozhodovaní o právnej veci sťažovateľa nečinný a postupoval neefektívne a nesústreďene v ústavne neakceptovateľnom rozsahu. Správny súd teda nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania. Postupom správneho súdu (vrátane jeho predchodcu) tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

24. V posudzovanom období v napadnutom konaní konal pôvodne Krajský súd v Bratislave a následne od 1. júna 2023 Správny súd v Bratislave. V zmysle § 1 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správnych súdoch“) zriaďujú sa: a) Správny súd v Banskej Bystrici, b) Správny

súd v Bratislave, c) Správny súd v Košiciach. Podľa § 3 ods. 1 zákona o správnych súdoch správne súdy začnú svoju činnosť 1. júna 2023. Podľa § 3 ods. 3 písm. b) zákona o správnych súdoch ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to: z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave. Z uvedeného dôvodu sa výroky tohto nálezu vzťahujú výlučne na Správny súd v Bratislave, ktorý je zároveň označený ako porušovateľ špecifikovaného práva sťažovateľa, hoci ide o posudzovanie obdobia, keď konal ešte aj Krajský súd v Bratislave.

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

25. V čase rozhodovania ústavného súdu napadnuté konanie je právoplatne skončené a vec je predložená na rozhodnutie najvyššiemu správne súdu. Na tomto základe ústavný súd nevyhovел ústavnej sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prikázal správne súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov (bod 4 výroku tohto nálezu).

26. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

27. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie 12 000 eur, ktoré odôvodnil v bode 10 tohto nálezu.

28. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech správneho súdu hodnotil predovšetkým celkové trvanie napadnutého konania, ústavne neakceptovateľné obdobie 5 rokov a 7 mesiacov, ktoré uplynulo, kým správny súd vydal prvý rozsudok. Napokon ani po kasačnom rozhodnutí najvyššieho správneho súdu správny súd nepostupoval efektívne a sústredene, keď rozhodol druhým rozsudkom až po 10 mesiacoch od rozhodnutia najvyššieho správneho súdu. Ústavný súd prihliadol aj na povahu napadnutého konania, ktoré nevyžaduje v zásade žiadne dokazovanie, čo eliminuje množstvo procesných prekážok. Napokon v neprospech správneho súdu hodnotil aj privilegovaný predmet napadnutého konania (význam konania pre sťažovateľa), čo vyžadovalo zo strany správneho súdu osobitnú starostlivosť. V prospech správneho súdu hodnotil aktuálny procesný stav napadnutého konania, keď meritórnym rozhodnutím a doručením tohto rozhodnutia účastníkom konania odstránil stav právnej neistoty sťažovateľa na danom stupni súdnej sústavy, pričom vec predložil aj najvyššiemu správne súdu na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia 2 500 eur (bod 2 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie

finančného zadostučinenia 2 500 eur oproti sťažovateľom navrhovanej sume 12 000 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI. Trov konania

30. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 949,17 eur.

31. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľovi priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 771,68 eur. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľa zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľom tejto nepriamej dane (zistené zo stránky www.finacnasprava.sk). Pri určení výšky jej sadzby 23 % postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov účinného ku dňu vzniku daňovej povinnosti a vypočítanú náhradu trov sťažovateľa zvýšil o sumu 177,49 eur. Hodnota náhrady trov konania takto predstavuje sumu 949,17 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

32. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je správny súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu